

han ikke før havde set det. Den havde aabnet hans Øjne for det uhyggelige i en saadan Magtstrid om Menneskers Sjæle. Og i ensomme Timer knugedes han af et Minde, der fik Hjertet til at skælve.

Der var nu kommen flere Folk paa Dækket, og pludselig hørte han En sige:

»Der har vi Favsingholm.«

Han vaagnede op af sine Tanker og rejste sig.

Der var kun lidt at se. Morgentaagen laa endnu over Engene, skjulte ogsaa det meste af det høje Land bag dem. Man maatte være en stedkendt Mand for at vide, at den mørke Ryg derinde var Skovene ved Favsingholm. Noget Ungkvæg kom drivende ned mod Fjorden og snuste til Kulrøgen, som Damperen sendte efter sig ind over Landet.

Men ligesom sin Bror, da han første Gang sejlede forbi her, kom Johannes Gaardbo til at tænke paa Kolding Fjord og paa Hjemrejserne i den lykkelige Studentertid. Og Minderne greb ham. Det var Barndommens Kyst, der viste sig for ham som i en Drøm. Det var Gaardbo Strand. Derinde laa den gamle Skole, og det var ikke Randers, den By, som nu begyndte at dukke op forude i Taagen. Det var hans Ungdoms Eventyrby, hvor Rosalie stod paa Bryggen og ventede ham med sin morgenfriske Kærlighed.

»Hvor er jeg?« tænkte han overvældet. Han stod der med en søvntung Følelse af at have været borte fra